

ת"פ (קריות) 54421-05-23 - מדינת ישראל נ' יניב תורגמן

ת"פ (קריות) 54421-05-23 - מדינת ישראל נ' יניב תורגמן/שלום קריות

ת"פ (קריות) 54421-05-23

מדינת ישראל

נגד

יניב תורגמן

בית משפט השלום בקריות

[29.10.2024]

כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

פסק דין

(ללא הרשעה)

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת התפרצות לדירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לאישום התגוררו הנאשם והמתלונן יחדיו כשותפים לדירה, אך ביום 24.1.23 עזב המתלונן את הדירה ועבר להתגורר בבית הוריו. ביום 28.1.23 התפרץ הנאשם לבית הורי המתלונן באמצעות מפתח ששכפל עוד ביום 15.1.23 וגנב מחדרו של המתלונן את מחשבו בשווי מוערך של 7,400 ₪. להשלמת התמונה יצוין כי במסגרת הודאת הנאשם הוסכם בין הצדדים שהמחשב הוחזר לאחר שעתיים, לדרישת הבעלים, וטרם שהנאשם נחקר. תסקירי שירות המבחן

2. שירות המבחן הגיש שני תסקירים בעניינו של הנאשם. בתסקירים פורטו בהרחבה נסיבות חייו ומטעמים של צנעת הפרט לא ארחיב. בתמצית ייאמר כי הנאשם נעדר עבר פלילי, רווק כבן 30 המתגורר עם הוריו ובשנה האחרונה עובד לפרנסתו במפעל ביטחוני. צוין כי הנאשם סיים שירות צבאי מלא ולאחר השחרור למד הנדסת תוכנה ומדעי המחשב אך לא סיים את הלימודים. כן צוין שטרם מעצרו עבד הנאשם כמאבטח במוסד חינוכי אך בשל ההליך הפלילי בוטל רישיון הנשק שהחזיק והוא פוטר. ביחס לביצוע העבירות קיבל הנאשם אחריות מלאה למעשיו, הביע צער ואמפטיה כלפי המתלונן והוריו ותאר את האירוע ואת שקדם לו מנקודת מבטו (ועל כך בהמשך). הנאשם תאר את האירוע כחריג בנוף חייו וסיפר שפנה לטיפול פרטי עוד טרם שהוגש כתב האישום. גורמי הטיפול התרשמו באופן חיובי מהנאשם וצוין כי הוא משתף מעולמו הפנימי ורוכש כלים לוויסות ולשליטה בהתנהגותו. קצינת המבחן התרשמה שההליך הפלילי מהווה גורם הרתעה משמעותי עבור הנאשם וציינה כי הטיפול הפרטי הפרטי מותאם לצרכיו ויש בכוחו להפחית מהסיכון להישנות עבירות דומות. בסיכום הדברים הומלץ על העמדת הנאשם בצו מבחן למשך 6 חודשים במהלכם ימשיך את הטיפול הפרטי בפיקוח שירות המבחן וכן על צו של"צ בהיקף של 180 שעות. ביחס לשאלת ההרשעה צוין כי סיום העסקתו בתחום האבטחה בשל ביטול רישיון הנשק מעיד על פגיעה קונקרטיה ולאור נטילת האחריות וההתרשמות מדפוס התנהגותו יש הצדקה להימנע מהרשעה.
- טיעוני הצדדים לעונש ולשאלת ההרשעה
3. ב"כ המאשימה הגיש טיעון כתוב והוסיף טיעון על פה. הודגשו הערכים המוגנים שנפגעו וכן חומרת המעשים ונטען למתחם ענישה הנע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל (בטעות נרשם בפרוטוקול 12-14 וראו הטיעון הכתוב - 1/ס). המאשימה התייחסה לאמור בתסקירי שירות המבחן וציינה כי ישנה הצדקה לסטות לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום אך יש לעשות זאת בצורה זהירה ומתונה. לאור כך עתרה המאשימה לגזור על הנאשם 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.
4. ב"כ הנאשם הדגישה את נסיבותיו המיוחדות של המקרה וטענה שהוא אינו נובע מהתנהגות אנטי סוציאלית אלא מתוך הליך רגשי. כן נטען שהנאשם השיב את המחשב בתוך שעתים ועוד טרם שנחקר במשטרה. משכך, טענה הסנגורית שיש לקבוע מתחם שונה מאשר בעבירת התפרצות שגרתית וביקשה להעמידו בין 3-6 חודשי מאסר. ביחס לשאלת ההרשעה הדגישה הסנגורית את שירותו הצבאי של הנאשם, את העובדה שפוטר מעבודתו כמאבטח בשל ההליך הפלילי ואת כוונתו לנסות להשתלב בעבודה בחברה ביטחונית. הסנגורית הפנתה להמלצת שירות המבחן ולהליך הטיפולי שעבר הנאשם וביקשה לאמץ את ההמלצות, לבטל את ההרשעה ולהטיל צו מבחן ושל"צ.
5. הנאשם בדברו האחרון ביקש להתנצל בפני המתלונן ומשפחתו על שנכנס למרחב הפרטי שלהם ופגע בהם. כן התנצל בפני הוריו וצוין "אני מתבייש מאוד במה שעשיתי ואני לוקח אחריות מלאה".
- דיון והכרעה
6. ההלכה בדבר יכולתו של בית המשפט להימנע מהרשעת נאשם מוכרת ואציין בקצרה כי הכלל הוא הרשעה ואילו הימנעות מתוצאה זו היא החריג וזאת במקרים בהם נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לנאשם מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337); (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007)). בתמצית ייאמר כי לצורך מענה על שאלה זו בוחן בית המשפט ראשית אם העבירה, בנסיבות ביצועה, מאפשרת להימנע מהרשעה מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה וככל שהתשובה לשאלה זו חיובית נבחנת השאלה "עד כמה עלול הנאשם להיפגע כתוצאה מעצם ההרשעה" (ע"פ 8169/20 חיים שלום נ' מדינת ישראל (26.8.2021)), כאשר עיקר הבדיקה היא ביחס לפגיעה בשיקומו ובעתידו.

7. על פני הדברים, סוג העבירות מציב בפני הנאשם משוכה גבוהה. הנאשם שכפל את מפתח בית הוריו של המתלונן ופרץ אליו על מנת לגנוב מחשב בשווי לא מבוטל. מדובר בעבירה המלמדת על תכנון מראש ועל תעוזה כמו גם על פגיעה בפרטיות המתלוננים וקניינם. ככלל, בעבירות מסוג זה הנטייה היא להרשעה ואף להטלת ענישה מחמירה בדמות מאסר בפועל (ראו בהשוואה: רע"פ 2180/14 ספיר שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.2014), פסקה 8).
8. עם זאת, דומה שבמקרה זה הוכחו במידה מספקת נסיבות עובדתיות המאפשרות לראות את העבירה באור שונה מעט מאשר בהתפרצות שגרתית לבית מגורים. כתב האישום אינו מפרט עובדות אלו במלואן ואולם הדבר עלה בתסקיר וכן בטיעוני ההגנה וזאת ללא התנגדות מצד המאשימה, כך שראיתי אפשרות לבסס עליהן ממצאים עובדתיים ולו ברמת מאזן הסתברויות. כאמור בכתב האישום, הנאשם והמתלונן היו חברים והתגוררו בדירה בשותפות. הנאשם תאר בפני שירות המבחן כי המתלונן לא שילם את חלקו בשכר הדירה במועד (והנאשם הוא שנשא בתשלום לבעל הדירה) וכי הדבר גרם לכעסים. לכן, כאשר עזב המתלונן את הדירה ועבר לבית הוריו עשה הנאשם שימוש במפתח ששכפל ימים ספורים קודם לכן ונטל את מחשבו, לדבריו, על מנת לפגוע בו כפי שהוא נפגע מהתנהגותו. כן, מוסכם על הצדדים שהנאשם השיב את המחשב לאחר שעתיים בלבד, ועוד טרם התערבות המשטרה.
9. נסיבות אלו אינן שגרתיות בעבירות פריצה לדירה המובאות תדיר בפני בתי המשפט ומבלי להקל ראש בחומרת האירוע ובהשפעתו על המתלוננים, סבורני שמקרה זה אינו מגלם את הפגיעה הרחבה והעמוקה שגורמת פריצה של אדם זר לדירה, את חילול הפרטיות ואת אובדן תחושת הביטחון ביכולתו של הבית להגן על האדם, כבעבירת פריצה "רגילה". לאור כך, נסיבות ביצוע העבירה מאפשרות לבחון את שאלת ההרשעה ומרכז הכובד יושם על השאלה האם הנאשם הוכיח פגיעה חמורה בשיקומו, המצדיקה שלא להרשיעו.
10. שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם נורמטיבי, נעדר דפוסי התנהגות שוליים המתפקד בצורה תקינה. זו הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק. ההתרשמות הייתה שאירוע זה אינו מאפיין את התנהלותו וכי הוא אינו מתנהל באופן פורץ גבולות ופוגעני. הנאשם התעשת מיד לאחר שהורי המתלונן פנו אליו והשיב את המחשב בתוך שעתיים וללא נזק. בהמשך, השתלב מיוזמתו בהליך טיפולי פרטי בו הוא מתמיד עד היום. הנאשם עובד כמתכנת והוא מבקש להשתלב בעבודה במפעל ביטחוני, לאחר שפוטר ממקום עבודה קודם בשל הליך זה. גורמי הטיפול סבורים שקיימים בעניינו סיכויי שיקום ממשיים ואף המאשימה רואה את הדברים בצורה דומה (ולכן הסכימה לחריגה ממתחם הענישה לו טענה). לאור כל זאת סבור שירות המבחן כי ההרשעה עלולה לגרום פגיעה ממשית לנאשם וממליץ על ביטולה והגם שאין חובה לקבל את המלצתו, יש לה משקל לא מבוטל עת נדרש בית המשפט להכריע בדבר סיכויי שיקומו של אדם (ראו למשל רע"פ 8215/16 אברהם יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017)).

11. כל אלו תומכים בביטול ההרשעה ואולם, יש בסיס לטענה לפיה אין די בכך שההרשעה תמנע מהנאשם לעבוד במפעל הביטחוני בו הוא מבקש להשתלב (ואף לא בעבודה כמאבטח), שהרי פתוחות בפניו אפשרויות נוספות ולכל היותר מדובר בצמצום מסוים של קשת האפשרויות התעסוקתיות הפתוחות בפניו. כמו כן, נקבע לא אחת שיש להשאיר את שיקול הדעת בידי הגוף הרלוונטי שיכריע בשאלה אם מוכן הוא להעסיק מי שביצע עבירות מסוימות (ראו למשל: רע"פ 5006/24 מיכאל כהן שדה נ' מדינת ישראל (15.7.2024)). ואולם, במקרה זה הפגיעה שעלולה להיגרם בשל ההרשעה אינה מסתכמת רק באובדן מקום עבודה מסוים. הנאשם הוא צעיר יחסית (כבן 31), הוא רווק וטרם ביסס את מעמדו בשוק העבודה ובחיים באופן המאפשר לו יציבות ובטחון. הנאשם החל לימודים אקדמאים אך לא השלימם. בהמשך עבד כמאבטח אך עבודתו הופסקה בעטיו של הליך זה וכיום הוא עובד במקום אחר ומתגורר בבית הוריו. כל אלו מלמדים שהנאשם מצוי בשלב של עיצוב חייו ומכאן שההרשעה עלולה לפגוע בו במישורים רבים. פגיעה זו אינה מסתכמת רק בהיבט התעסוקתי אלא היא עלולה לגרום בתורה פגיעה גם בהיבט השיקומי, שכן מובן שפגיעה תעסוקתית (במובן של אובדן מקום עבודה בו אדם עבד או חוסר יכולת להתקבל למקום עבודה אחר) עלולה לגרום פגיעה כלכלית, רגשית ותדמיתית אשר יפגעו בשיקומו של הנאשם.
12. לדידי, שילוב נתוניו האישיים של הנאשם, התייחסותו לעבירה, הסיכון הנמוך הנשקף ממנו והפגיעה השיקומית והתעסוקתית שעלולה להיגרם לו בשל ההרשעה, מצדיקה במקרה זה לוותר על ההרשעה מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. ודוק: מסקנה זו מתאפשרת בעיקר בשל נסיבות ביצוע העבירה שאינן שגרתיות ואינן מלמדות על מאפיינים עברייניים מובהקים, אלא על כשל נקודתי שהסיכון להישנותו קטן, וכידוע בין חומרת העבירה לבין עצמת הפגיעה המצדיקה ויתור על הרשעה "מתקיימת מעין 'מקבילית כוחות', במובן זה שככל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטיה ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט ייטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר" (עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.2020)). עצמת הפגיעה שהוכחה במקרה זה, די בה על מנת להצדיק את ביטול ההרשעה, והכל על רקע סיכויי השיקום והמלצת שירות המבחן, שהרי הגם ש"תכליותיו העונשיות של ההליך הפלילי מוגשמות גם באמצעות ההרשעה... על הגיוני החברתי שנלווה לה. אולם, יש מקום שבהם סיכויי השיקום אמורים להכריע את הכף". (ע"פ 3554/16 שחר יעקובוביץ נ' מדינת ישראל (11.6.2017), פסקה 16). כך הם הדברים בענייננו.
13. סיכומי של דבר אני קובע כדלקמן:
- א. אני מבטל את ההרשעה בהתאם לסעיף 192א' לחסד"פ.
- ב. אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים. מודע אני לכך ששירות המבחן המליץ על צו מבחן למשך 6 חודשים אך סברתי שמדובר בתקופה קצרה מידי.
- ג. אני מחייב את הנאשם לבצע 180 שעות של"צ בהתאם לתכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 45 ימים. הובהר לנאשם, בלשון פשוטה, כי עליו לבצע את שני הצווים בהתאם להוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיעם, להרשיעו ולהטיל עליו ענישה נוספת.
- ד. אני מחייב את הנאשם לפצות את ע"ת 1,2 בסך 2,500 ש"ח לכל אחד. הסכום ישולם בתוך 90 יום. המאשימה תמציא למזכירות את פרטי המתלוננים ותביא לידיעתם את תוכנו של גזר הדין. המזכירות תמציא את פסק הדין לשירות המבחן.
- הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.
- ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ה, 29 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.